

Værdier for dem. Dette er et Forhold, synes jeg, som man ikke paa nogen Maade paa Forhaand kan afvise. Det er jo ikke store Laan, det drejer sig om, som Regel kun indtil 4 000 Kr. og kun rent undtagelsesvis op til omkring 10 000 Kr. Det er billige Laan; der er en Forrentning af 4 pCt., Afdrag i indtil 20 Aar og undtagelsesvis baade Rentefrihed og Afdragsfrihed i de første 3 Aar. Der er sikkert mange, der kunde have Lyst til at faa saa billige Penge i en Nødssituation, hvor maaske nogle faa Tusinde Kroner kunde skaffe dem en Akkord, der kunde redde deres Bedrift og deres Hus og Hjem, som de ellers maatte forlade. Men der er jo det „aber dabeii“, at Staten skal skaffe alle Pengene; og det er endda i Kontanter, disse Penge skal skaffes.

Den højtærede Statsminister indvendte mod Forslaget, at det vistnok kun vilde gøre Kreditorerne mere paagaende, naar de vidste, at der var en saadan Laanekasse; de vilde rejse sig og klemme paa de stakkels Debitorer i Haab om, at disse igen vilde klemme paa Laanekassen, saa at man derved kunde komme til Penge. Som den højtærede Statsminister endogsaa sagde, tror jeg: Hvis man i bedste Mening lavede noget lignende som dette her, vilde det give et saadant Bagslag, naar det skulde føres ud i Praksis, at Debitorerne vilde komme fra Asken i Ilden. Jeg kan godt forstaa Tankegangen; men jeg tror nu alligevel ikke, at det vil gaa saadan. Jeg tror, at hvis Staten havde de fornødne Midler og kunde stille dem til Disposition, saa kunde der med saadanne mindre Laan netop i en Akkordsituation — det være sig frivillig Akkord eller Tvangsakkord — i mange Tilfælde opnaas en meget betydelig Hjælp. Men Spørgsmaalet er her ligesom i det foregaaende Tilfælde: Hvorfra skal Staten skaffe disse Penge, og er Hjælpen, selv om de kunde skaffes, tilstrækkelig? Det drejer sig, som man vil se om, at man vil kunne hjælpe ca. 2 500 Personer med ca. 4 000 Kr. hver. Det er jo ikke saa forfærdelig store Summer og heller ikke saa forfærdelig mange Personer, der ad denne Vej vilde kunne blive hjulpet, selv om jeg skal indrømme, at det for mange vilde være meget betydningsfuldt at kunne faa en saadan Hjælp. Men jeg har, som sagt, ikke set nogen Anvisning paa, hvorfra Staten skal skaffe de fornødne Midler til Krisehypotekfonden og til Laanekassen, og det er jo en meget væsentlig Mangel ved Forslaget, som for Resten heller ikke er ledsaget af Motiver, hvor

man nærmere kunde se, hvorledes Forslagsstillerne liar tænkt sig disse Forhold ordnet.

Endnu vil jeg gerne til Slutning gøre nogle Bemærkninger om de nye Akkordregler, der foreslaas. Jeg finder det, ligesom andre Talere har fremhævet, meget uheldigt, at en Del af disse nye foreslaaede Regler allerede er forældede, fordi de hviler paa det Forslag til Tvangsakkord, som for nylig er fremsat her fra Regeringens Side, men som er blevet omarbejdet i Udvalget, og som vel meget snart vil kunne ventes at være gældende Lov. Det forekommer mig, at de Forslag, der er udarbejdet fra de ærede Forslagsstilleres Side, maa omarbejdes, saa at de kommer til at stemme med det nye Forslag om Tvangsakkord.

Endelig har jeg den meget vigtige Indvending, at Udvalgenes Opgave, som den er tænkt i det foreliggende Forslag, er alt for vidtgaende. Disse Udvalg bør ikke afgive Kendelser. Man har skrevet Tvangsakkordloven om, saaledes at man paa en Række Punkter har ombyttet Ordet „Skifteretten“ med Ordet „Udvalg“. Det vil sige, at Skifteforvalteren sammen med to af Debitor selv udpegede Medlemmer i det enkelte Tilfælde — Debitor har jo en Kreds af Medlemmer, hvoraf han kan udpege to — skulde kunne afsige Kendelser om Debtors Forhold til hans Kreditorer. Dette er rigtignok et af de Punkter, hvor jeg maa give andre ærede Talere Ret i, at man er gaaet Kreditorernes Ret alt for nær; det kan slet ikke gaa an, men jeg ser heller ikke, at det er nogen nødvendig Konsekvens af Lovforslaget.

En hel Række formelle Indvendinger mod Lovforslaget var det let at komme frem med, men dem skal jeg lade ligge, dem kan vi drøfte nærmere i Udvalget. Men jeg maa have Lov til at spørge: Hvorfor skal Debitor absolut have Barne pige med, naar han henvender sig til Skifteretten? Det fremgaar baade af § 1 og af § 70. Hvis det er Landboere, det drejer sig om, skal de være ledsaget af et Udvalgsmedlem, naar de henvender sig til Skifteretten om Indledning af Forhandlinger om Akkord, og hvis det er andre Mennesker, som ønsker at nyde godt af Lovforslagets Bestemmelser, skal de efter § 70 være ledsaget af en Repræsentant for en anerkendt Kreditorforening — der staar „Kreditorforening“, men det er naturligvis en Trykfejl. (Ordføreren for Forslagsstillerne [Zahle]: Ja, det er en Trykfejl). Vil det sige, at en Mand, hvis han kommer op og anmoder Skifteretten om at faa disse Forholdsregler bragt til An-